

BAANTJER

De Cock en een duivels dilemma

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

De Cock en een duivels dilemma

BAANTJER

De Cock en een duivels dilemma

door Peter Römer

De Fontein

1

Rechercheur De Cock stond op de stoep voor de deur die toegang gaf tot het bureau aan de Warmoesstraat en keek nog een keer over zijn schouder de straat in, die verlopen oogde. Het leek wel of iemand alle kleur uit de wereld had gedraaid. Druilerig, grijs en grijs, zo zag de wereld eruit en zo voelde de oude speurder zichzelf ook toen hij zuchtend het bureau betrad.

Hij mompelde een groet toen hij de balie passeerde, maar de wachtmeester keek niet op uit zijn krant en leek geen aandacht voor zijn medemens te hebben. Met loodzware tred begon De Cock de klim naar boven, alsof de Alpe d'Huez beklommen moest worden, en toen hij eenmaal boven was had hij een hele minuut nodig om bij te komen van de klim. Het werd tijd voor een lift, dacht hij nahijgend, of nee, eigenlijk werd het tijd voor een nieuw bureau, want het oude gebouw aan de Warmoesstraat kraakte in zijn voegen.

De sfeer in de grote recherechekamer was gelukkig een stuk beter dan zijn humeur. In contrast met al het grijs om hem heen hing Dick Vledder met een roodverbrand hoofd kleurrijke verhalen op over zijn wintersportvakantie. Hij was een week met een paar voetbalvrienden naar de Franse Alpen geweest en was er nog helemaal vol van. 'Veel sneeuw, veel zon.'

‘Veel bier,’ vulde Keizer enigszins jaloers aan.

‘En af en toe een biertje,’ grijnsde zijn collega. ‘Als het nog geen tijd was voor de après-ski!’

‘Ook nog geschied?’ vroeg De Cock langs zijn neus weg, terwijl hij plaatsnam achter zijn bureau.

‘Van negen tot vijf, elke dag. Man, als je van die witte helling rost, met alleen de wind in je gezicht, heerlijk!’

De wintersport had op De Cock nooit een grote aantrekkingskracht gehad. Hij was al geen vakantieganger, maar als het dan toch moest, omdat zijn vrouw een reisje had geboekt bijvoorbeeld, dan liever naar de zon. Wie ging er nu voor zijn lol de natte kou in? Dan kon je net zo goed thuisblijven. ‘Dat je daar plezier in hebt,’ bromde hij. ‘In al die nattigheid.’

Vledder lachte de opmerking weg. ‘Ik merk het al. Je hebt vandaag je feestneus op!’

‘Ik zou er zo voor tekenen, voor een weekje in de sneeuw,’ viel Keizer Vledder bij. ‘Maar het is voor mij niet te betalen.’ Hij keek op zijn horloge en stond abrupt op. ‘Zo laat al?’ Hij stond op en trok zijn leren jack aan.

De Cock inspecteerde de klok boven de deur, het was kwart over tien. ‘Ga je doen?’

‘Ik ben even weg.’

‘Volgens mij ben je er net.’

‘Ja, sorry, ik heb een begrafenis.’

Vledder en De Cock keken op. ‘Familie?’

Keizer haastte zich naar de deur. ‘Nee, iemand van HAS’32.’

Zijn beide collega’s keken hem nu vragend aan. ‘HAS’32?’

‘Heel Amsterdam Sport, de club waar mijn zoontje voetbalt.’

‘Opgericht in 1932, gok ik!’ lachte Vledder, maar Keizer zag er de lol niet van in.

‘De penningmeester is overleden. Beetje zielig geval. Ik ben na de lunch weer terug, doe!’ En weg was Keizer.

De Cock trok een la open en haalde er een map uit. Vledder bekeek foto’s op zijn telefoon. ‘Wil je foto’s zien van mijn vakantie?’ vroeg hij enthousiast.

‘Graag, Dick, maar niet nu. Er moet ook nog wat gedaan worden vandaag.’

Vledder haalde zijn schouders op. ‘Wat je wil. Ik ga koffie halen.’

De Cock keek hem na toen hij door de deur verdween en richtte zijn aandacht weer op het dossier. Hij zuchtte, stopte de map terug in de la en stond op. Koffie, dat was niet eens zo’n slecht idee.

Toen Keizer later die dag terugkeerde had De Cock inmiddels alle verhalen gehoord en de foto’s bekeken van de vakantie van zijn vriend. Keizer zag er bedrukt uit. ‘Ik bedoel, het is gewoon zielig. Al die kleine mannetjes in hun voetbaltenue, de E’tjes en de F’jes, die nog nooit een dooie hebben gezien en daar dan staan te grienen om een man die ze eigenlijk niet gekend hebben.’

‘Kende jij hem?’

Keizer schokte met zijn schouders. ‘Hij ging over de centjes bij de club. Vroeger schijnt hij nog wel aardig te hebben gevoetbald, maar de laatste jaren zat hij in een rolstoel.’

De Cock wilde belangstellend informeren naar de reden daarvan, maar hij werd onderbroken door de rinkelende telefoon op het bureau van Vledder.

Die nam op. ‘Dick.’ Hij luisterde even aandachtig en hing toen op. ‘Ze hebben een dode Duitse toerist aangetroffen in een hotelletje hier om de hoek.’

‘Drugs?’ De Cock vroeg naar de bekende weg.

Vledder knikte. ‘Overdosis, denken ze.’

‘Dat kunnen jullie alleen wel af,’ besloot De Cock.

De rest van de dag verliep net zo grijs als hij was begonnen en De Cock was dan ook blij dat hij om vijf uur zijn hoedje van de kapstok kon plukken en naar huis kon gaan.

Thuis had zijn vrouw haar best gedaan in de keuken en toen hij bij binnenkomst verlekkerd de geur opsnoof van de lamsbout die zij in de oven had staan, klaarde zijn humeur zienderogen op en de avond verliep in een genoeglijk samen-zijn.

De volgende dag was het weer net zo grijs als de dag ervoor. De wind die vanuit het zuidwesten was aangetrokken had het dikke wolkendek niet kunnen verdrijven. De Cock besloot zich bij het weerbeeld neer te leggen en zich er niet langer door te laten beïnvloeden. Dat was niet alleen beter voor hem, maar hij realiseerde zich terdege dat dat ook aan-genamer was voor zijn omgeving.

Toen hij het bureau aan de Warmoesstraat binnenstapte wuifde hij joviaal naar de wachtcommandant, die achter zijn balie zat te spinnen als een oude kater.

‘Wat is er met jou?’ vroeg De Cock enigszins verontrust.

‘Nog zes uur en vijftien minuten, De Cock, en dan is deze jongen verdwenen,’ legde Jan Kusters bereidwillig uit.

‘Voorgoed?’

‘Dat zou je wel willen, ouwe reus. Nee, maar zeker zes we-ken heb je geen last meer van mij. Opgespaard met overwerk en ouwelullendagen. Morgen pakken Greet en ik het vliegtuig. Zes weken aan de warme Costa Brava.’ Zijn hoofd glom als het zonnetje dat hij de komende weken verwachtte. ‘Jaloers?’

‘Nee,’ antwoordde De Cock naar waarheid, wat de stem-ming toch een beetje drukte.

De grijze speurder was al bijna bij de stenen trap die hem naar de tweede verdieping zou voeren toen Kusters hem terugriep. ‘De Cock! Je kunt je een loopje naar boven besparen, er komt net een melding binnen van een dode meneer in een sloot.’

De Cock keek vragend om. ‘Waar in een sloot?’

‘Ookmeer. Slootje bij een voetbalclub, misschien wel van gehoord, HAS’32!’

Het duurde even voor Dick Vledder zijn oude Golf kon parkeren bij de voetbalclub, want HAS’32 was niet de enige en zeker niet de grootste sportvereniging in Ookmeer. In deze wijk aan de westkant van Amsterdam waren een aantal sportclubs samengebracht waar elders in de stad geen plaats meer voor was. Via een tourniquet naast een groter, gesloten hek bereikten ze de kantine. Vledder probeerde door de ramen naar binnen te kijken, maar binnen was het donker en de deuren waren op slot.

‘We moeten op zoek naar een sloot,’ besloot De Cock.

Ze liepen om het gebouw heen en staken het voetbalveld over. Daarnaast lag nog een veld en aan het einde van dat veld zagen ze enige bedrijvigheid.

De Cock zakte met zijn schoenen diep weg in het drassige veld en betreurde het dat hij geen laarzen had aangetrokken. ‘Je zal hier maar op moeten voetballen,’ bromde hij.

Vledder zag het glimlachend aan. ‘Ja, stel je voor, je kleren worden vies.’

Aan het eind van het tweede veld liep het hek dat het hele terrein omzoomde en achter dat hek lag inderdaad een sloot. De Cock herkende twee mannen van de forensische dienst, die bezig waren de grond naast de sloot te inspecteren.

Hij riep hun toe: ‘Hoe komen we daar?’

Een van de mannen draaide zich om en stak bij wijze van groet een hand op. ‘Er is daar verderop een doorgang in het hek.’

Ze vonden de doorgang die hun toegang verleende tot de strook gras naast de sloot. Op de plek waar de twee technisch rechercheurs hun sporenonderzoek deden zag De Cock twee benen liggen. De rest van het lichaam lag klaarlijk in het water.

‘Verzopen?’ vroeg Vledder zich af.

‘In ieder geval dood.’ De Cock draaide zich om en zag de in het zwart gehulde gestalte van dokter Den Koninghe, die met een misprijzende blik het tafereel gadesloeg. ‘Sorry, De Cock, maar ik kan hier verder niets mee. Ik mag niet dichterbij het lichaam komen.’

Een van de technisch rechercheurs keek op. ‘Niet voordat alle sporen zijn veiliggesteld. En dat is al lastig genoeg na die regen van vannacht.’

‘Ik zal het lichaam laten ophalen en nader inspecteren. Op een droge plek!’ Hij bewoog zich moeizaam door het zompige gras naar de opening in het hek. ‘Ik zal je mijn bevindingen laten weten. Salut.’

‘Wie heeft het lichaam gevonden?’

‘De terreinknecht.’ De rechercheur wees op een kleine man die een paar meter verderop wat tabak in een vloeitje draaide. ‘Hij zei dat hij had gebeld.’

De Cock liep op de man toe en zag dat zijn hand trilde toen hij de sigaret naar zijn lippen bracht om de plakrand te bevochtigen. ‘Mijn naam is De Cock, met cee-oo-cee-kaa, en dit is mijn collega Vledder. Wij zijn van de recherche.’

‘Dat begrijpt mijn tante ook nog wel.’ De man leek niet bijster geïnteresseerd; hij stak het sjekkie in zijn mond en joeg er de brand in.

Vledder haalde een opschrijfboekje tevoorschijn. ‘Met wie hebben wij het genoegen?’ vroeg hij overdreven vriendelijk.

‘Marco.’

Marco hechtte blijkbaar geen belang aan zijn achternaam, maar De Cock had voorlopig genoeg aan een voornaam.

‘Marco. U bent hier terreinknecht.’

De man zoog de rook diep naar binnen en knikte terwijl hij De Cock met een sluwe blik aankeek. Hij was een klein, onooglijk mannetje, met een muizig gezicht dat de grauwe kleur had van een verstokte roker.

‘En u hebt het lichaam van de dode man gevonden?’

Marco zweeg en knikte maar weer eens.

‘Hoe wist u zo zeker dat hij dood was?’

Marco verslikte zich in zijn rook en hoestte de longen uit zijn lijf. De sluwe blik was uit zijn ogen verdwenen. ‘Zeker...? Nou, zeker weten deed ik dat natuurlijk niet,’ hijgde hij.

Vledder raadpleegde zijn notitieboekje. ‘Zo zei je het wel aan de telefoon, Marco. Ik herhaal, letterlijk: “D’r legt hier een dooie kerel in de sloot.” Dat zijn toch jouw woorden?’

‘Als jij het zegt.’

‘Wat deed u hier zo vroeg op de ochtend? Er is volgens mij nog niemand aanwezig.’

‘Ik ben altijd als eerste op de club. Altijd. En als eerste inspecteer ik de sloot, begrijp je?’

‘Nee.’

‘D’r wordt daar getraind.’ Hij wees met een magere, kromme vinger naar de voetbalvelden. ‘En dan schoppen ze een bal over het hek en dan komt-ie in de sloot terecht en dan zijn ze te belazerd dat ze hem d’r weer uit halen. Begrijp je?’

De Cock knikte begripvol.

‘Dan halen ze een nieuwe bal uit het net, want ja, ballen

genoeg!’ De verontwaardiging had zijn grauwe hoofd zowaar enige kleur gegeven.

‘Dus dan vis jij ze er ’s ochtends uit,’ concludeerde Vled-der.

‘Hebt u enig idee wie u daar in de sloot zag liggen?’ informeerde De Cock.

Marco trok verwoed aan zijn sjekkie, blies de rook uit en gooide de peuk in het drassige gras. ‘Dat kan ik aan zijn broekspijpen niet zien.’

De Cock verlegde zijn blik naar de slootkant, waar twee ambulancemedewerkers pogingen deden om grip te krijgen op het dode lichaam. Er klonk onderdrukt gevloek toen een van de medewerkers uitgleed en bijna in de sloot terecht kwam.

‘Misschien moeten we een takelwagen regelen,’ grinnikte Vledder.

De Cock liep naar de technisch rechercheur die wat laatste foto’s had gemaakt van de omgeving van het dode lichaam. ‘Nog iets van belang gevonden?’

‘Vergeet het maar. De regen heeft alle sporen uitgewist, het is hier één grote modderpoel. Alleen peuken, tientallen peuken, sigaretten, sigaren, van alles door elkaar.’

De ambulancemedewerkers telden gezamenlijk af, *een-twee-drie!*, en trokken het lichaam aan zijn benen uit de sloot. Ze draaiden het lichaam om zodat het op zijn rug lag, en begonnen de groene slierten uit zijn haar te plukken. De rechercheur maakte foto’s van het gezicht, dat opgezwollen was en bruin van de drab.

Achter De Cock was Marco nieuwsgierig dichterbij gekomen. Toen hij zag wie daar dood in het gras lag, hoorde De Cock zijn adem stokken.

‘Godallemachtig!’

2

Marco had de deur van de kantine ontsloten en de koffiemachine achter de bar aangezet – ‘Hij moet nog opwarmen’ – en was toen tegenover De Cock aan een tafeltje gaan zitten.

‘U hebt het lichaam herkend.’

‘Dat kan je wel zeggen, ja.’ Hij legde zijn tabakszak op tafel en begon er wat tabak uit te plukken. Ogenschijnlijk diep in gedachten legde hij het pluksel in een vloeitje dat hij uit een plat doosje had getrokken. Hij nam er de tijd voor.

‘Mag ik ook weten om wie het hier gaat?’

‘Geelhoed, Richard Geelhoed.’

‘En waar kent u hem van?’

‘Van de club natuurlijk. Hij doet iets bij het bestuur.’

Vledder kwam de kantine binnen. Hij had de ambulancebroeders geholpen hun zware vracht veilig over de drassige velden in de ambulance te krijgen. De koffiemachine liet pruttelend weten dat ze inmiddels voldoende was opgewarmd en Vledder wreef zich vergenoegd in de handen. ‘Ik kan wel een bakkie gebruiken.’

Marco schoof zijn stoel naar achteren en liep naar de bar.

Vledder schoof aan bij De Cock. ‘Hebben we een naam?’

‘Richard Geelhoed, schijnt hier in het bestuur te hebben gezeten.’

Vanachter de bar bemoeide Marco zich met het gesprek. 'Zijn zoon speelt in het eerste. Leuk voetballertje.'

'Hebt u enig idee wat er gebeurd kan zijn?'

Marco, die net een kopje onder de koffiemachine had geplaatst, keek De Cock verbijsterd aan. 'Vraag je dat aan mij?'

'U werkt hier.'

'Ja, als manusje-van-alles, ik zit niet in dat chique bestuur. Wil iemand melk en suiker?'

'Allebei zwart. Zou die Geelhoed reden hebben gehad om hier gisteravond te zijn?'

'O, zeker. Ze hadden gisterochtend Hans d'r onder gelegd.'

'Hans?'

'Hans Quist, de penningmeester. Eind vorige week de pijp uit gegaan.'

Vledder stootte zijn chef aan. 'Die begrafenis van Keizer.'

De Cock knikte. 'De man in de rolstoel?'

'Ja, treurig geval. Heeft vroeger nog hoog gevoetbald.' Hij kwam met twee kopjes aanlopen. 'Godsamme, gisteren leggen ze d'r eentje onder de zoden en vandaag ligt er een nieuw lijk.'

'Was u op de begrafenis?'

'Natuurlijk. Niet dat ik een goeie band had met Quist, ik vond het nogal een eikel, eerlijk gezegd, altijd zeuren over geld, maar het is een kwestie van fatsoen.'

De Cock nam een voorzichtig slokje van zijn hete koffie. 'En daarna?'

'Daarna niks. Ik ben naar huis gegaan. En vanaf vijf uur kon iedereen die het wilde hier in het clubhuis een glas drinken op de gezondheid van Quist.' Hij grijnsde cynisch. 'Dat hadden ze wel eens eerder mogen doen, want zijn gezondheid was niet best.'

'Maar u was daar niet bij?'

‘Nee, meneer, ik zat thuis.’ Hij keek nog even liefdevol naar het vers gerolde sigaretje en stopte het toen weg.

Het bracht De Cock op een vraag: ‘Kunt u mij vertellen waarom het aan de rand van de sloot wemelt van de sigarettenpeuken?’

‘Misschien omdat iedereen daar staat te roken? Hier mag het niet meer. Niet in de kleedkamers en niet in de kantine, dat is de regel.’ Hij bracht zijn kopje naar zijn mond en slurpte luidruchtig. ‘Maar ja, die grote gasten willen na de wedstrijd roken. Bier en sigaretten. Dus die gingen gewoon op het veld roken en dat vond de voorzitter geen voorbeeld voor die kleine jochies.’

‘Terecht,’ vond Vledder. ‘Dus op het veld werd het ook verboden.’

‘Op het hele terrein van HAS’32. Op alle velden.’ Marco klonk bijna opstandig. ‘Dus als je wil roken moet je of naar het parkeerterrein of naar de sloot. Dat laatste is verder lopen maar je kan wel naar het voetbal blijven kijken. Was dat het?’

Op weg terug naar het bureau overpeinsde De Cock de zaak. ‘In de sportkantine wordt een drankje gedronken op de nagedachtenis van een overleden bestuurder. Geelhoed, een van de bestuursleden, gaat naar de sloot om een sigaret te roken.’

‘Hoe weet je dat?’ viel Vledder hem in de rede.

‘Waarom zou hij anders naar de sloot toe gaan?’

‘Dan had hij toch beter naar het parkeerterrein kunnen lopen, dat is een stuk dichterbij.’

‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Dat hij misschien wel een andere reden had om naar de sloot te lopen.’

De Cock overdacht deze theorie. ‘Ja. Heel goed, Dick. Je hebt gelijk, hij zou alleen voor een sigaret niet naar die sloot lopen. Waarom dan wel?’

‘Omdat hij een afspraak had.’

‘Denk je?’

‘Hij is niet uit zichzelf in die sloot gaan liggen, lijkt me.’

Het was even stil in de auto. Toen klopte De Cock Vledder goedkeurend op zijn knie. ‘Je bent op dreef vandaag.’

Lees verder in Baantjer 81:
De Cock en een duivels dilemma.

Eerste druk september 2017

Copyright © 2017 Peter Römer

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp Baqap

Omslagbeeld © Shutterstock.com

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4357 1

ISBN e-book 978 90 261 4358 8

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.